

GABRIELA RINTH

KŘÍDLA

Gabriela Rinth

2016

© Gabriela Rinth, 2016
Cover © Petr Rinth, 2016

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych využila těchto řádků k poděkování Vám všem, kteří jste mě podporovali během přípravy a vydání této knihy. Děkuji za Vaše fandění, motivování a za zpětné vazby, které mi moc pomohly. Bez Vás, bych nikdy neměla dost odvahy dotáhnout to do úspěšného konce. Děkuji i Vám, kdo jste si mou první knihu zakoupili a podpořili tak mou další tvorbu.

Obsah

KAPITOLA 1	9
KAPITOLA 2	20
KAPITOLA 3	42
KAPITOLA 4	45
KAPITOLA 5	47
KAPITOLA 6	51
KAPITOLA 7	55
KAPITOLA 8	58
KAPITOLA 9	62
KAPITOLA 10	69
KAPITOLA 11	70
KAPITOLA 12	78
KAPITOLA 13	85
KAPITOLA 14	89
KAPITOLA 15	96
KAPITOLA 16	100
KAPITOLA 17	107
KAPITOLA 18	109
KAPITOLA 19	115
KAPITOLA 20	118
KAPITOLA 21	120
KAPITOLA 22	122
KAPITOLA 23	137
KAPITOLA 24	144

KAPITOLA 1

Nuda! Pohled do zrcadla neukázal nic zvláštního. Kdyby se chtěla jednoduše popsat, vystihovalo by to prostě slovo „nuda“. Hnědé vlasy pod ramena si nechala rozpuštěné. Tuctový obličej se snažila desítky minut oživit líčením. Víc už toho v tuto chvíli udělat nemohla. „Obyčejná s neobyčejným jménem,“ povzdechla si Megan potichu, jako už stokrát. Její otec si zamlada prosadil, že svou starší dceru pojmenuje podle auta a ona s tím teď musela žít. Kdyby alespoň nežili na maloměstě, jako je Horní Libná, kde se odlišení od průměru neodpouštělo a vzbuzovalo pozdvižení.

Ještě jednou se prohlédla ze všech stran. Hezké tričko se sexy výstřihem by sice na Davida zapůsobilo, ale teplá pohodlná mikina, kterou si přes něj přetáhla, všechny přednosti zase bezpečně skryla. Neměla na něj dnes náladu. Poslední dobou na něj často neměla náladu. Nedávno se dal dohromady s partičkou kamarádů, kteří k němu z nepochopitelných důvodů vzhlíželi. Začal se předvádět, pít a flákat.

Před vchodem zaburácela motorka. Otočila se, hodila si přes rameno baťůžek a vyrazila. David se jako správný frajer opíral o svůj nový stroj a neobtěžoval se o jakýkoliv náznak pozdravu. Když se dostatečně přiblížila, přitáhl si jí do náruče a dlouze políbil. Automaticky mu polibek vrátila, přivřela oči a vychutnávala si tu chvíli. Ruku posunoval po jejích zádech stále výš, až tiše zasykla, když se dostal do úrovně lopatek.

„Copak, nelíbí?“ okamžitě ji pustil. Bolest rychle odezněla. Trochu se protáhla a usmála se.

„Namožená záda, asi.“ Zkusila se protáhnout. Něco nebylo v pořádku.

„To později rozhýbeme,“ zaculil se a lehce jí po zádech poplácal. Zatnula zuby a odmítla to komentovat. Otevřela přídatný kufřík na zadní části motorky a v ten okamžik strnula. Celý prostor byl vyplněn lahvemi tvrdého alkoholu. Co kus, to jedinečný exemplář.

„Co je to?“ zeptala se nevěřicně.

David nasadil svůj okouzlující úsměv. „Základ pro úžasný večer. Budou míchačky.“

Megan se pomalu nadechla, aby se uklidnila. Nechtěla kazit večer hned na začátku. Zahнала vzpomínku na to, jak bývá její přítel agresivní, když se napije.

„A kde máš helmu pro mě?“ zeptala se co nejnornálnějším tónem.

„Na ten kousek ji nebudeš potřebovat,“ odpověděl, nasadil si svoji helmu na hlavu a nastartoval motorku.

PROČ SE HODNÝ HOLKY VŽDY ZAMILUJÍ DO PREVÍTŮ? pomyslela si. Vysedla za Davida na motorku a pořádně se ho chytla kolem pasu.

„Pánové, zásobování je tady!“ David vytáhl pár lahví a vydal se za kamarády k ohni. Megan zůstala pozadu a rozhlédla se po louce. Na jedné straně bylo rozdělané ohniště, ze kterého už k nebi šlehaly plameny, a v jeho blízkosti stálo pár lavic na sezení. Zamířila ke dvojici holek. Vysoká štíhlá Zuzana byla do přírody překvapivě oblečená v minisukni doplněné lodičkami na vysokých podpatcích, které se jí neustále bořily do vlhké půdy. Okatě se otočila za Davidem, zatímco se Megan a Aneta objaly na uvítanou.

„Copak, pohádali jste se?“ zavrkala Zuzka, zatímco přátelsky mávla na Davida, když se otočil jejím směrem. Megan se zatvářila překvapeně. „Ne, proč?“

„Tak, mi přišlo... však víš, starší kluk, společenský, hezký... ne-divila bych se, kdybys třeba žárlila,“ odpověděla neutrálním hlasem.

„Nemám důvod žárlit.“

„Jistě, že nemáš,“ ujistila ji Zuzka a odešla ke skupině kluků. Každému z nich dala uvítací pusu na tvář.

Megan se otočila zpět k Anetě. „Chápeš to?“ zeptala se.

„Jo, jede ti po Davidovi...“ odfrkla si. Obě sledovaly, jak David Zuzanu objal kolem ramen a se smíchem jí dal napít přímo z lahve vodky, kterou držel. Pozornost, kterou mu věnovala, očividně oceňoval. Megan zvažovala, jestli do toho nemá nějak zasáhnout.

„Moje oblíbené spolužačky!“ Přímou za nimi se vynořil Simon a každé podal jeden klacek s připraveným špekáčkem. Byla vážně ráda, že ho tu vidí. Absolvovali spolu spoustu skvělých akcí a jednu dobu se hodně vídali... tedy než začala chodit s Davidem. Pak muse-la kvůli přítelově žárlivosti svého kamaráda odsunout. David vůči ní takové ohledy rozhodně neměl.

„Co se mračíš, Formulko?“ otočil se Simon na Megan.

„Neříkej mi tak! Nebo ti budu říkat Sájgone,“ zavrčela. Věděla, že dává přednost českému vyslovování svého jména. Byla to taková jejich hra od té doby, co se poznali.

„Říkám ti tak už léta“

„Já vím, od té doby, co jsi prohlásil, že mi táta taky mohl dát jméno Formule, kdyby jí zrovna fandil.“

David se odtrhl od své skupinky a vtačil se mezi Megan a Simona. „Copak se tu družíte?“ objal majetnicky Megan. Simon lehce vycouval, ale úsměv ho neopustil. „Vzpomínáme na staré dobré časy.“

„A nechceš si vzpomínat s někým jiným?!“ zavrčel David a lokl si opět z lahve. Megan zaznamenala, že je již téměř prázdná. Bude agresivní. Vždycky býval agresivní, když se víc napil. Pokusila se Davida pomalu tlačit pryč. Jak se do něj zapřela, tak jí opět silně zabořila záda.

„Nech ho být. Půjdeme spolu k ohni?“ snažila se odvést jeho pozornost a své narůstající bolesti nevěnovala pozornost. David s ní silou smýkl směrem k ohni, že se sotva udržela na nohou. Před očima se jí zatmělo. Zůstala stát v předklonu s jednou rukou zapřenou o koleno, zatímco za druhou jí stále bolestivě držel David.

Simon se přiblížil. „Megan, je ti něco?“

David jí v ten okamžik pustil a silně do Simona strčil. „Starej se o sebe, nejsi její anděl strážnej!“

Megan klesla na kolena. *MUSÍM ZKLIDNIT DAVIDA. MUSÍM VSTÁT. PROČ MĚ PUSTIL, KDYŽ TO TAK MOC BOLÍ?* „Davide,“ zašeptala.

Simon s Anetou se k ní chtěli přes jejího přítele dostat. Simona již přešel všechn humor. „Davide, něco jí je!“

David mu vrazil pěstí do obličeje, až Simon přistál na zemi. „Řekl jsem, ať se nestaráš!“ zařval na něj.

Megan se svalila na zem a zakřičela bolestí. Cítila, jak jí na zádech praskla kůže a po lopatkách stéká krev. Přestala vnímat okolí i čas. Zvuky a hlasy se slily do jednoho šumu, který nakrátko prořizlo až houkání sanitky. Pak ztratila vědomí.

Megan ležela na břiše a světlo jí bodalo do očí. Cítila, jak je otupělá z léků, ale hlavní bylo, že jí už nic nebolelo. V jejím zorném poli se mihla sestra a k někomu promluvila: „Přichází k sobě, ale jen na chvíli.“ Uítila úlevu. David je tu.

„Megan? Jak se cítíš?“ Nebyl to David. Byl to dívčí hlas. Aneta oblečená v jednorázovém nemocničním plášti, který se dává hostům vstupujícím v nemocnici na JIPku, se posadila na židli tak, aby na ní Megan viděla.

„Jako bych kalila pár dní v kuse,“ zašeptala. Překvapilo ji, jak má sucho v puse. Těžko se jí mluvilo. „Co mi je? Kde je David?“

Aneta uhnula pohledem.

„David zůstal u táboráku. Chtěl jet za sanitkou, ale hned na polní cestě do sanitky narazil. Nic mu není, ale sanitáři zavolali policajty, tak měl asi dost co vysvětlovat.“

„Blbec,“ ulevila si Megan.

„Že by se ti po narkóze rozsvítlo a zjistila si, že to není pan úžasnej? Pro něj je každá nadávka málo. Nechápu, proč s ním chodíš...“

„Je pěkněj,“ pokusila se to odlehčit Megan, ale Aneta si jen pohrdavě odfrkla. „Vlastně jsem rozchod už zvažovala, ale nechtěla jsem si kazit léto.“

„No, teď už je to jedno. Odtud tě pár týdnů nepustí... Stejně, kdyby David chtěl, tak už tu dávno je. Stihl by dávno i vystřízlivět!“

„Jak to myslíš?“

„Megie, bylas pět hodin na sále a dost dlouho trvalo, než si se probírala. A to nepočítám, že z Libně to je sem asi 80 km. Jsme až někde u Karlových Varů.“

„To není možný. To jsem byla mimo tak dlouho?“

Aneta to nekomentovala. „Měla jsem u sebe tvůj bágl s klíči od baráku, tak jsem ti cestou sem vyzvedla doma věci. Doktorům jsem namluvila, že jsme sestry. Víím, že jsou vaši na dovolený, tak jsem nevěděla, jestli je budeš chtít stresovat a hned jim volat.“

„Díky, nebudu je tahat zpátky – na špatné zprávy je vždy času dost.“

Vešla sestra a důrazně si poklepala na hodinky.

„Slečno, bude vizita, je čas jít.“ Aneta přikývla a přitáhla k posteli objemnou tašku.

„Máš v tom všechno, co jsem myslela, že se ti bude hodit – hlavně mobil... i když tady není skoro signál. Hlavně, ať je ti brzo líp.“ Mávla na rozloučenou a byla fuč.

Megan ignorovala nepříjemné pnutí u lopatek a pomalu se posadila na okraj postele. Lehce se jí zatočila hlava, ale po chvílce to pomínulo. Už se jí zase pomalu vracela síla. Rozhlédla se kolem. Pokoj byl malý, ale pěkný. Hlavně ho měla sama pro sebe, což bylo příjemné překvapení. Velké okno pouštělo dovnitř mdlé světlo. Venku svítalo.

Vešel vysoký starší doktor v dlouhém bílém plášti, který mu sahal do půlky lýtek. Šedobílé vlasy mu dodávaly na důstojnosti. Dlouze se na ni zahleděl. V tom pohledu bylo něco zneklidňujícího. Jako by ho překvapilo, že ji tady vidí.

„Vidím, že je vám již lépe. Asi byste chtěla vědět podrobnosti o vašem zdravotním stavu.“ Megan přikývla. Doktor se povzbudivě usmál. „Tak půjdeme rovnou k věci. Oficiální verze je degenerativní porucha, která vám způsobila srůsty v oblasti zad, což si vyžádalo operativní zásah.“

Megan se ošila. „Jak to myslíte, že oficiální verze?“ **DOKTOŘI NEJSOU POLITICI – NEMAJÍ OFICIÁLNÍ A NEOFICIÁLNÍ VERZE!**

Vešla sestra. Také byla oblečená v neobvykle dlouhém plášti. Plaše se na Megan usmála, než se otočila k doktorovi. „Už je čas?“ Nečekala na odpověď a postavila se mu za záda.

„Čas na co? Co se děje?“ Megan se začínala děsit, že je její stav vážnější, než se zdálo.

„Vaše nemoc není nemoc v pravém smyslu slova. Jedná se spíše o vývoj nebo spíše proces růstu.“

Megan se soustředila na každé slovo, ale stále ničemu nerozuměla.

„Už mi bylo 18, jaký růst máte ještě na mysli?“

„Svým způsobem se jedná o genetickou raritu. Máte velmi vzácný gen, který vám dává křídla.“

Megan se okamžitě vybavila televizní reklama, ale snažila se udržet svou unavenou mysl zaměřenou na své zdraví. „To je nějaká metafora?“

Doktor pokynul sestře a rozeplnul si několik zapnutých knoflíčků pláště. Sestra mu plášť opatrně přetahovala přes ramena. Megan se to přestalo líbit a okamžitě začala protestovat. „Co to děláte, co to je vlastně za nemocnici?!“

Sestra se na vteřinku zastavila. „Jste v Klášterní nemocnici na Andělské Hoře“.

SEKTA! Napadlo Megan okamžitě. Pak sestra stáhla plášť doktorovi úplně a přišlo něco, čemu nemohla uvěřit. Sestra couvla o velký krok a za lékařem se pomalu rozevřela obří šedobílá křídla, která zaplnila celou místnost.

UMÍRÁM. Ta myšlenka se jí stále vracela. NENÍ TO MOŽNÉ. Byla již opět sama v nemocničním pokoji, nadopovaná novou dávkou uklidňujících léků. MÁM HALUCINACE. NIKDY BYCH NEVĚŘILA, ŽE MŮŽOU BÝT HALUCINACE TAK REÁLNÉ. Chtělo se jí brečet, ale léky byly tak silné, že jen ležela a zírala na protější zeď. Snažila se přemýšlet, ale zároveň se bála, že nedokáže uvažovat logicky. Myšlenky se jí hlavou proháněly nekontrolovatelnou rychlostí. KLÁŠTERNÍ NEMOCNICE...CO JE TO ZA MÍSTO? PROČ JSEM ZROVNA TADY? NEJSEM ANI VĚŘÍCÍ... PROČ MI DÁ-

VAJÍ TAK SILNÉ PRÁŠKY? MÁM PO NICH HALUCINACE. HALUCINACE O ANDĚLECH... JE TO SEKTA, URČITĚ JE TO SEKTA... SNAŽÍ SE MĚ ZFETOVAT, ABYCH UVĚŘILA TOMU CO VIDÍM. NEBO SPÍŠ TOMU, CO CHTĚJÍ, ABYCH SI MYSLELA, ŽE VIDÍM. MUSÍM TO PŘESTAT BRÁT. ČÍM DŘÍVE TÍM LÉPE, NEŽ BUDU ZÁVISLÁ A NEBUDU SE SCHOPNÁ BRÁNIT. PŘESVĚDČÍM JE, ŽE JSEM UVĚŘILA VŠEMU, ČEMU CHTĚJÍ, ABYCH VĚŘILA... A PAK PŘESTANU BRÁT TY LÉKY. A AŽ PŘESTANU MÍT HALUCINACE, DOSTANU SE ODTUD. Došla k závěru, který tvořil základní kámen jejího plánu. To jí uklidnilo natolik, že ochotně zavřela oči a upadla do neklidného spánku.

Probudila ji sestřička pokládající na stůl konvici s čajem. Když viděla, že je Megan vzhůru, přisedla si k ní. „Už jsi se z toho šoku vzpamatovala, Megan? Jsem sestra Ingrid, můžu ti s něčím pomoci?“

Megan se posadila a prohlížela si způsob, jakým sestřička sedí. V místnosti vlastně nebyla žádná židle v pravém slova smyslu – jen dvě stoličky bez opěradla. Sestra teď seděla na jedné z nich. Plášť zapnutý jen na dva knoflíčky na prsou, takže se již od pasu rozevíral a obklopoval zezadu celou stoličku jako opona. Nebylo vidět nic neobvyklého. Pak si uvědomila, že setra čeká na nějakou reakci.

„Už je to lepší...“ odpověděla, trochu se zarazila a pokračovala: „Vy také trpíte tou anomálií?“ Ingrid se nahlas zasmála.

„Je to požehnaní, ne utrpení. Víím, že je to na začátku těžké, ale až uvidíš, kolik nás všech je a že v tom nejsi sama, brzy se ti uleví a začneš si tu změnu užívat.“

MUSÍM BÝT OPATRNÁ. JE TO BLÁZEN! „A co se bude dít teď? Vysvětlíte mým rodičům, že jsem byla požehnána křídly?“ Sestra zvažněla a Megan okamžitě ucítila úzkost. UŽ SE ODTUD NEDOSTANU. ONI MĚ NIKDY NEPUSTÍ!

„Rodiče ani nikdo z tvých blízkých se o tom nesmí nikdy dozvědět. Ale neboj se, najdeš si nové přátele mezi námi.“ Sestra se přátel-

sky usmívala, ale Megan v ní viděla jen fanatika a při jejích slovech se jí srdce scvrkávalo do uzlíčku zoufalství. Sestra byla přátelská, ale pořád člen šilené andělské sekty, která se rozhodla dostat ji do svých spárů. Pak ji napadla jedna věc... rozhodně necítila na zádech žádnou novou zátěž.

„Můžu vidět svá křídla?“ zeptala se. Sestra opět trochu ztuhla.

„No, měly bychom s tím počkat až na tvého patrona a doktora.“ zašeptala. Megan cítila svou příležitost. Třeba účinky léků slábnou a má šanci vidět realitu. Zatvářila se zkroušeně.

„Prosím...“ zaškemrala. Sestře se mihlo ve tváři odhodlání.

„Tak dobře. Půjdeme do koupelny. Určitě už se budeš potřebovat opláchnout... a je tam velké zrcadlo...zkus pomalu vstát.“ Megan hned poslechla, protože se bála, aby si to setra nerozmyslela. S překvapením zjistila, že se cítí opravdu dobře a může chodit. Byla sice ztuhlá, ale jinak se pohybovala bez problémů. Nazula připravené pantofle a vyrazila na chodbu. Zatímco pokoj působil moderně, na chodbě bylo znát, že se jedná o starou zrekonstruovanou budovu. Zdi byly částečně kamenné, vysoké klenuté stropy a okna o rozměrech, které se v současnosti již nedělají. Minuli několik dalších sester roznášejících léky a jídlo, ale nikdo jim nevěnoval pozornost. Zahnuli do koupelen, kde si nejdříve odskočila a pak nechala sestru, aby ji pomohla se vysvléct. Při větších pohybech záda stále bolela. Sestra jí rozvázala za krkem nemocniční košili a začala s odmotáváním širokého obvazu. Megan se prohlížela v zrcadle. Vlasy měla stažené, obličej nemocně bledý, z očí čišelo vyčerpání a celý trup měla oмотaný širokým pruhem obvazu. Najednou znejistěla.

„Můžeme to už sundat, tak krátce po operaci?“

Sestra se opět usmála a pokračovala s pomalým sundáváním obvazu. Zkušeně si ho smotávala do malé úhledné ruličky.

„Nemusíš se ničeho bát, andělé se hojí velmi rychle. Doktor musel jen připravit prostor pro rostoucí křídla, nové svaly, klouby a šlachy.“ Megan pomalu přestávala chtít vidět svá záda. Ingrid sundala poslední část obvazu a Megan se snažila podívat přes rameno do

zrcadla. Jak se protáčela, tak to hodně bolelo, ale nechtěla to vzdát. Sestra zalovila po kapsách a vytáhla malé kosmetické zrcátko, které ji podala. Megan se zadívala do malého odrazu, ve kterém přes rameno sledovala větší odraz ve velkém zrcadle. Ať čekala cokoliv, tak nyní nechápala, co vlastně vidí.

„Co je to? Kde mám křídla?“

Ingrit se opět zasmála. „Křídla ti nenarostou přeci za den. Musíš si na ně počkat. Toto je pučnice. Je to trochu jako u jelenů. Nejdřív ti vyroste takový výběžek, který časem dosáhne velikosti plnohodnotných křídel.“

Megan hleděla na jakési výrůstky v oblasti lopatek o velikosti palce, které se zdály být porostlé něčím jako hnědou srstí. Kolem nich byla zrohovatělá šedá kůže a celá záda byla po operaci červená a nateklá. Připadala si naprosto odporně a doufala, že opravdu trpí halucinacemi, protože v opačném případě by byla nechutný mutant. V očích jí pálily slzy.

„Je to odporný,“ zašeptala. Sestra nesouhlasně pohodila hlavou.

„Kdepak, je to zázrak. Jen počkej na ten úžasný pocit, až s nimi poprvé pohneš.“ Ingrid jí přinesla ručník, šampon a mýdlo, aby se mohla osprchovat a počkala na ni před umývárny. Megan se opět oblékla a nechala si dát nový obvaz. S mizernou náladou se vrátila zpět do pokoje. Jakmile osaměla, vrhla se k tašce se svými věcmi a vylovila mobil. Čekaly ji dvě zprávy. První od Davida: *LASKO, AZ TE PUSTI, TAK SE ZA MNOU STAV.*

ŽÁDNÁ OTÁZKA, JAK MI JE? ŽÁDNÁ SNAHA PŘIJET ZA MNOU? POHÁR MOJÍ TRPĚLIVOSTI PŘETEKL A AŽ MĚ PUSTÍ, TAK TI DOJEDU DÁT OSOBNĚ KOPAČKY!

Rozklikla druhou zprávu od Anety: *JESTLI BUDES NECO POTREBOVAT NEBO ODVEZT DOMU, STACI JEN NAPSAT.* Megan hned vyřukala krátkou odpověď: *PRIJED ME ZACHRANIT!!!* A dala odeslat. Display zrádně zablikal. „BEZ SIGNÁLU“. Megan se prošla po místnosti a hledala místo odkud by se dala zpráva odeslat, ale nikde nechytla ani čárku. Prohrábla tašku, oblékla si svoje